

Ο άνθρωπος ον λειτουργικό (1ο Μέρος)

[/ Πεμπτούσία](#)

Συνήθως χαρακτηρίζουμε τον άνθρωπο ως ον λογικό και αυτεξούσιο. Αυτοί οι χαρακτηρισμοί είναι σωστοί, αλλά δεν αποδίδουν με πληρότητα την φύσι του ανθρώπου.

Μέσα από την λειτουργική εμπειρία αισθανόμαστε ότι περισσότερο από όλα ο άνθρωπος είναι λειτουργικόν ον. Πλάστηκε για να λειτουργή. Να προσφέρεται ο ίδιος και να προσφέρει όλο τον κόσμο στον Θεό με ευχαριστία, δοξολογία, λατρεία. Μέσα σ' αυτή την συνεχή προσφορά -θυσία- λειτουργία να ενώνεται με τον Θεό, να αγιάζεται, να ζη.

Το λογικό, το αυτεξούσιο και τα άλλα βασιλικά ιδιώματα γι' αυτό του εδόθησαν. Για να ημπορή να βρίσκεται σ' αυτή την λειτουργική σχέσι με τον Τριαδικό Θεό. Σ' αυτή την λειτουργική αναφορά ο άνθρωπος ενεργεί ως «κατ' εικόνα Θεού» και υψώνεται δυναμικά στο καθ' ομοίωσιν.

Πηγή:<http://irakliolive.gr/>

Η ζωή του ανθρώπου στον Παράδεισο ήταν μία Θεία Λειτουργία. Συλλειτουργούσε με τους αγγέλους στην Αγία Τριάδα. Με την πτώσι στον εγωκεντρισμό έχασε την δυνατότητα να προσφέρεται και να προσφέρει ευχαριστιακά τον κόσμο στον Θεό και άρα να συμμετέχη στο Συλλείτουργο του Παραδείσου.

Αυτοεξόριστος από την Λειτουργία του Παραδείσου βρέθηκε στην γη αλειτούργητος. Το κατ' εικόνα δεν ενεργούσε. Κάποια κατάλοιπα και σπίθες από την προπρωτική λειτουργικότητα έμειναν μέσα του. Αυτά τον παρακινούσαν να κάνει θυσιαστήρια, να προσφέρει λατρεία στον Θεό.

Και στις καλλίτερες περιπτώσεις αυτή η λατρεία ήταν αποσπασματική, σκιά, τύπος. Δεν έφερνε τον άνθρωπο σε τελεία κοινωνία και ένωσι με τον Θεό. Δεν του χάριζε το άγιο Πνεύμα. Δεν τον έσωζε από τον θάνατο. Του καλλιεργούσε όμως τον πόθο για την αληθινή Μεσσιανική Λειτουργία. Αυτός ο πόθος και αυτό το όραμα έδινε ελπίδα στον εν σκότει και σκιά θανάτου καθημένο άνθρωπο.

Η αγάπη του Ουρανίου Πατρός δεν ημπορούσε να αφήση τον άνθρωπο αλειτούργητο. Οικονόμησε την σάρκωσι του Λόγου. Ο Ιησούς Χριστός, ο Μέγας Αρχιερέυς, άρχισε το συλλείτουργο της Καινής Διαθήκης.

Την λειτουργία της Καινής Διαθήκης μόνον ο Ιησούς Χριστός ημπορούσε να αρχίση διότι μόνον ο Ιησούς Χριστός ημπορούσε να προσφέρη ολοκληρωτικά τον εαυτόν του και τον κόσμον όλο στον Τριαδικό Θεό. Θύται υπήρχαν και στην Παλαιά Διαθήκη. Θύματα δεν υπήρχαν. Ο Ιησούς Χριστός ήταν το τέλειο θύμα και συγχρόνως ο τέλειος θύτης. Το άμωμον ιερείον. Ο αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου...

Ο Αλειτούργητος άνθρωπος και ο αλειτούργητος κόσμος, όντας αλειτούργητοι περιήλθαν στην εξουσία του διαβόλου και του θανάτου. Ο Ιησούς Χριστός με τον Σταυρικό του θάνατο και την Ανάστασί Του εξηγόρασε τον άνθρωπο από την δουλεία αυτή, τον ελευθέρωσε και του έδωσε την δυνατότητα να μετάσχη στο συλλειτουργό της Κ. Διαθήκης... Να προσφέρεται δηλαδή στον Θεό. Να ευχάριστη τον Θεό, να δοξάζη τον Θεό.

Προσφερόμενος και προσφέρων ο άνθρωπος με τον Χριστό τα πάντα στον Θεό λειτουργεί ως άνθρωπος, δηλαδή ως «κατ' εικόνα Θεού». Γίνεται όντως άνθρωπος.

Η Λειτουργία της Καινής Διαθήκης είναι πολύ ανωτέρα από την Λειτουργία του Παραδείσου. Τώρα Αρχιερέυς είναι ο ίδιος ο Υιός του Θεού. Η Θεοτόκος και οι Άγιοι μαζί με τους αγγέλους συλλειτουργούν και συνδοξολογούν, «ακαταπαύστοις στόμασι, ασιγήτοις δοξολογίαις» την Παναγία Τριάδα.

Μέσα σ' αυτή την συλλειτουργία μετέχει κάθε βαπτισμένος ορθόδοξος χριστιανός που πεθαίνει για να ζήση. Σ' αυτή την συλλειτουργία ο άνθρωπος βρίσκει την αληθινή του φύσι και την αληθινή του ανάπαυσι, τον αληθινό «κατ' εικόνα Θεού» εαυτό του. Έξω από την συλλειτουργία αυτή ο άνθρωπος ημπορεί να είναι ο **Homo Sapiens**, ή ο **Homo Economicus** της σοσιαλιστικής η καπιταλιστικής κοινωνίας, αλλά όχι ο άνθρωπος βασιλεύς της κτίσεως, μεθόριον κτιστού και ακτίστου κόσμου και «κατ' εικόνα Θεού».

Η Θεία Λειτουργία της Καινής Διαθήκης άρχισε με την σάρκωσι του Λόγου και συνεχίζεται στο διηνεκές από τον Μέγα Αρχιερέα. Κάθε Θεία Λειτουργία, που τελείται στα επίγεια θυσιαστήρια, είναι μία εν χρόνω μετοχή σ' αυτή την υπέρχρονη αέναη Λειτουργία. «Μετά τούτων των Μακαρίων Δυνάμεων Δέσποτα Φιλάνθρωπε και ημείς οι αμαρτωλοί βώμεν και λέγομεν. Άγιος ει και Πανάγιος...».

Κάθε Αρχιερέυς και Ιερέυς που λειτουργεί στα επίγεια θυσιαστήρια «λειτουργεί την ιερατείαν του Χριστού εν τη Εκκλησία» (Κανών Καρχηδόνας). Δεν έχει ιδική του ιερωσύνη. Μετέχει στην Μοναδική Ιερωσύνη του Χριστού.

Η μεγαλύτερα αμαρτία μας σήμερα είναι ότι δεν λειτουργούμε. Δεν προσφέρουμε και δεν προσφερόμεθα στον Θεό και στους αδελφούς μας.

Παλαιότερα εθεωρείτο ύβρις να χαρακτηρισθής κανείς ως αλειτούργητος. Σήμερα αντίθετα για την απιστία και σκληροκαρδία μας θεωρείται ως κάτι το φυσικό, αφύσικο δε και παράξενο θεωρείται το να λειτουργείται ο άνθρωπος.

Και όταν ακόμη «εκκλησιάζεται» ο σύγχρονος άνθρωπος είναι πρόβλημα εάν όντως λειτουργείται, δηλαδή εάν μετέχη στο Καθολικό Μυστήριο της Ευχαριστίας και της Εκκλησίας, εάν εκλαμβάνη την Θεία Λειτουργία όχι απλώς σαν ένα θρησκευτικό ή κοινωνικό καθήκον, αλλά σαν προσφορά και θυσία των πάντων στον Θεό, εν Χριστώ.

Ημπορεί ακόμη κανείς και ως ιερέυς να τελή την Θ. Λειτουργία και όμως ουσιαστικά να μένη αλειτούργητος, γιατί δεν προσφέρεται και δεν προσφέρει τα πάντα στον Θεό.

Οι αλειτούργητοι χριστιανοί, ιερωμένοι και λαϊκοί, ουσιαστικά δεν ζουν. Κατά την Αποκάλυψη «Όνομα έχουν ό,τι ζουν αλλ' είναι νεκροί» (Αποκ. γ' Ι).

[Συνεχίζεται]